

Arrest

nr. 114 209 van 21 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DECLERCQ loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Kanderi Mirzayee gelegen in het district Charsadda in de provincie Khyber Pakhtunkwa te Pakistan. U ging tot het zevende jaar naar school, maar stopte in het jaar 2010 toen u problemen kreeg. Uw vader maakte jarenlang deel uit van het leger, Frontier Constabulary in Pakistan. Uw vader was als 'Naik' actief in een post in de regio Shabqadar. Uw vader wilde dat u ingenieur werd en stuurde u hiervoor naar het Verenigd Koninkrijk om cursussen Engels te volgen. Uw vader en uw oudere broer regelden uw paspoort en visum. Op 3 oktober 2010 verliet u Pakistan per vliegtuig en reisde u naar het Verenigd Koninkrijk waar u ongeveer drie maanden verbleef en Engels volgde. Op 19 december 2010, in de wintervakantie, keerde u terug naar Pakistan om uw familie te bezoeken. U besloot om niet meer

terug te keren naar het Verenigd Koninkrijk omdat u het daar niet leuk vond. Uw vader had sinds december 2010 problemen met de taliban die van hem eisten dat hij zou stoppen met zijn activiteiten voor het leger en met hen zou samenwerken. Uw vader besloot te stoppen met zijn werk en stuurde zijn ontslagbrief naar de Pakistaanse overheid. Zijn ontslag werd niet aanvaard en uw vader bleef verder werken. In maart 2011 vielen de taliban jullie huis aan. Uw vader en twee broers kwamen hierbij om het leven. U raakte in coma en werd verzorgd in het ziekenhuis in Shabqadar waar u ongeveer 45 dagen bleef. Uw schoonbroer adviseerde u niet langer in uw regio te blijven, maar naar Karachi te verhuizen. Op 18 juli 2011 verliet u Karachi en werd u door uw schoonbroer naar Gwadar gebracht. Hier ontmoette u een smokkelaar die u het land uithielp. Na een reis van ongeveer een maand kwam u in België aan op 19 augustus 2011. Op 22 augustus 2011 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkele artikels over de veiligheidssituatie in uw regio en een doktersattest neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort op naam van **Mohammad Arif geboren op 30 november 1990** en dat u met dit paspoort **op 20 april 2010, 27 mei 2010 en op 24 augustus 2010 een studentervisum** heeft aangevraagd, en uiteindelijk ook heeft verkregen, voor het Verenigd Koninkrijk (VK) **geldig tot 30 november 2011**. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België voor de DVZ immers dat uw volledige naam **Mohammad Arif Dorani** is, dat u **geboren bent op 30 juni 1994** (en u dus minderjarig was bij aanvang van uw asielprocedure) en u **nooit een eigen paspoort** had, dat u **nooit elders in Europa verbleef** en **nooit enig verblijfsrecht heeft aangevraagd** in Europa (zie DVZ Verklaring vraag 21-35). Op het CGVS herhaalde u nogmaals dat uw **geboortedatum 30 juni 1994** is (CGVS, p. 3). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden betreffende uw leeftijd en eerdere verblijven. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Wanneer op het CGVS werd gevraagd naar uw verschillende verblijfplaatsen stelde u drie maanden in Londen te hebben verbleven van 3 oktober 2010 tot 19 december 2010 (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u nooit eerder vertelde over uw visum en uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk stelde u dat u kort moest zijn en dat zij u hier op DVZ niet naar vroegen (CGVS, p. 5). Er werd echter tijdens het gehoor op DVZ specifiek gevraagd naar uw (identiteits-)documenten en uw verblijfsrechten in andere landen, waar u volgens de DVZ Verklaring telkens ontkennend op antwoordde (DVZ Verklaring, vraag 21, 22, 23, 24). U beweerde verder nog op 19 december 2010 te zijn teruggekeerd van Londen naar Pakistan omdat u schoolvakantie had, en nadien niet meer naar het VK te zijn gegaan. Echter, u kon van uw terugkeer naar Pakistan geen enkel bewijs zoals uw paspoort of vliegtuigtickets, bagagelabels e.d. neerleggen. Al deze bewijzen werden vernietigd toen de taliban uw huis aanvielen in maart 2011, zo beweerde u (CGVS, p. 4). Echter, het gegeven dat u in augustus 2010 een studentervisum voor het VK verkreeg, geldig tot 30 november 2011, en dat u nergens uw terugkeer naar Pakistan eind 2010 kunt aantonen, doet ernstig twijfelen aan uw verklaring vanaf eind december 2010 tot juli 2011 weer in Pakistan te hebben verbleven. Dat u trouwens ook een andere geboortedatum opgaf bij aanvang van uw asielprocedure dan op uw eigen paspoort vermeld staat zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling. U geconfronteerd met deze verschillende geboortedata stelde u hier niets van af te weten. Uw vader en uw broer regelden alles (CGVS, p. 10, 11). In dit verband kan er gezien uw werkelijke leeftijd dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring geen identiteitskaart te hebben gehad in Pakistan (CGVS p. 10). U wist opvallend genoeg ook niet meer wanneer u precies uw paspoort had aangevraagd en waarom. Ook over uw visumaanvraag bleek u bijzonder weinig correcte

informatie te kunnen geven. Zo stelde u slechts één maal een visum te hebben aangevraagd in juli 2010 (CGVS, p. 10, 11). Uit de informatie van het UKBA is echter gebleken dat u reeds op 20 april 2010 een eerste maal een studentervisum aanvraag en een tweede maal op 27 mei 2010. In beide gevallen werd dit u geweigerd. Op 24 augustus 2010 ondernam u een derde poging en verkreeg u uiteindelijk een studentervisum (zie informatie UKBA). U wist evenmin tot wanneer uw visum geldig was (CGVS, p. 5). Volgens de informatie verkregen van het UKBA was uw visum nog tot 30 november 2011 geldig, terwijl u zelf beweerde dat uw visum na uw terugkeer naar het VK op 19 december 2010 nog drie maanden geldig was (zie informatie UKBA; CGVS p. 4). Het is erg opvallend dat u slechts zo weinig informatie naar voren kon brengen over de documenten waarmee u zelf reisde. U probeerde telkens uw gebrek aan kennis te verdoezelen door uw jonge leeftijd waarop alles gebeurde en dat uw vader en oudere broer voor u alles regeleden. Echter, aan uw beweerde jonge leeftijd kan geen geloof gehecht worden daar u volgens uw eigen paspoort veel ouder bent dan u zich voordoe voor de Belgische asielinstanties. Uw voorgehouden jonge leeftijd is dan ook geen afdoende verschoningsgrond. U hebt trouwens meermaals geprobeerd een visum te verkrijgen waardoor u toch zeker op de hoogte moet zijn van de verschillende stappen die u ondernam en de informatie op het visum dat u uiteindelijk wel werd toegekend.

Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U bent zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegde bij het indienen van uw asielaanvraag. Niets stond u in de weg om toen reeds de waarheid te vertellen. Niettegenstaande u uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid.

In het licht van de vaststellingen omtrent uw verzwegen visum kunnen er ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de door u uiteengezette reisweg en uw beweerde vertrekdatum van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan en van uw asielrelaas zelf verder wordt ondermijnd. Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat u gebruik heeft gemaakt van uw eigen paspoort en uw visum voor het Verenigd Koninkrijk om uw land van herkomst te verlaten. Uw verklaring dat u vanuit het Verenigd Koninkrijk terugkeerde op 19 december 2010 en Pakistan een tweede maal op illegale wijze verliet op 18 juli 2011 is ongeloofwaardig. De voorgehouden reisweg die u maakte van Pakistan is wel erg stereotiep. Wanneer u bijkomende vragen werden gesteld betreffende uw reis en gebruikte documenten kon u hier maar weinig toelichting bij geven. Zo beweerde u dat u in Iran documenten, een paspoort, kreeg van de smokkelaar. Over dit paspoort kon u niets vertellen. De nationaliteit, identiteitsgegevens in het paspoort of kleur van het paspoort zijn u vreemd genoeg onbekend (CGVS, p. 13). Hoeveel u betaalde voor uw reis van Pakistan naar België wist u evenmin (CGVS, p. 13). U reisde verder vanuit het Griekse Athene naar Calais te Frankrijk per vrachtwagen. Welke plaatsen u tussen beiden landen nog passeerde is u onbekend omdat u in een afgesloten container zat en enkel 's nachts naar buiten kon komen (CGVS, p. 12). Dit is geen afdoende verklaring. U kon ook 's nachts toen u wel naar buiten mocht komen bepaalde plaatsen of landen opgemerkt hebben. Bovenstaande leidt ertoe te concluderen dat u over uw reisweg en de gebruikte documenten geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegde. Dit doet nog meer vermoeden dat u uw eigen paspoort achterhoudt om uw werkelijke reisweg en vertrekdatum uit Pakistan te verdoezelen en dat uw beweerde terugkeer van Londen naar Pakistan op 19 december 2010 niet geloofwaardig is. Dat uw vader trouwens eerst uw documenten en uw reis naar het Verenigd Koninkrijk regelde omdat hij wilde dat u ingenieur werd, en u vervolgens zomaar toelaat niet meer terug te keren na de vakantie is weinig aannemelijk. Te meer hij toen volgens uw verklaringen al problemen had met de taliban waardoor zijn leven en dat van zijn familie in gevaar was. Het is in deze context des te vreemder dat u, toen u op de hoogte werd gesteld van deze problemen, zelf niet besloot om terug te keren naar het Verenigd Koninkrijk met uw geldig paspoort en studentervisum.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas dat zich volgens u verklaringen zelfs afspeelde in de periode waarvan het CGVS voldoende indicaties heeft dat u in het Verenigd Koninkrijk verbleef en niet in Pakistan.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u doorheen het gehoor niet aannemelijk maakte dat uw vader werkelijk actief was bij de 'Frontier Constabulary' en bijgevolg ook erg algemeen bleef betreffende uw problemen in Pakistan met de taliban. Het is erg vreemd dat u verklaarde dat uw vader actief was bij de Frontier Constabulary en dat het volgens u ook Frontier Corps genoemd wordt (CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt, dat hoewel ze sinds enkele jaren gedeeltelijk gefuseerd zijn, beide diensten niet met elkaar verward mogen worden omdat deze niet hetzelfde zijn (een kopie van deze informatie werd

toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is tevens merkwaardig dat u vermeldt dat uw vader in het leger diende, terwijl uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de Frontier Constabulary een politiemacht is (CGVS p. 7, 8). Dat u als zoon van uw vader zich dan wel vergist, is opmerkelijk en doet twijfelen aan uw bewering dat uw vader actief was bij deze ordedienst. Verder gevraagd wat meer informatie over uw vaders activiteiten te geven, bleef u erg oppervlakkig door te stellen dat mensen hem 'Naik' noemden, naar zijn rang in het leger. Wat uw vader precies deed in het kantoor waar hij iedere dag heen ging, bleek u niet te weten. U zei dat er in zijn kantoor veel mensen werkten die trainingen gaven aan nieuwe rekruten. Maar of uw vader dan zelf verantwoordelijk was voor de training bleek aanvankelijk nergens uit uw verklaringen (CGVS, p. 7). Wat later stelde u dan weer wel dat hij trainingen gaf (CGVS, p. 8). U herhaalde dat u als kind niet kon vragen wat uw vader deed (CGVS, p. 7). Andere officiële militaire rangen naast 'Naik' kende u niet (CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd werd uw vaders uniform te beschrijven dat hij jarenlang en dagelijks droeg, kwam u niet verder dan dat het zwarte kledij was met badges op. Welke badges uw vader op zijn uniform had, wist u vreemd genoeg niet (CGVS, p. 7). U wist niet wie uw vaders overste was (CGVS, p. 8). U kende wel twee collega's die vaak met uw vader meekwamen naar jullie huis, maar behalve hun naam wist u niets over deze personen te vertellen (CGVS, p. 8, 9). Ook een concreet voorbeeld van een missie, een gevecht of militaire operatie waaraan uw vader deel had genomen kreeg u niet gezegd (CGVS, p. 8, 9, 14, 15, 16). Veel meer dan algemeen te verwijzen naar de slechte omstandigheden in uw regio en de activiteiten van de taliban kon u niet vertellen (CGVS, p. 14). U legde verder geen enkel document voor dat kan aantonen dat uw vader werkelijk actief was bij de Frontier Constabulary in Pakistan (CGVS, p. 9).

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het door u voorgehouden profiel van uw vader kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Deze vloeien namelijk voort uit de werkzaamheden van uw vader. U wist trouwens niet precies sinds wanneer uw vader problemen kreeg met de taliban en wanneer de taliban jullie huis precies aanvielen. U stelde dat de aanval in de eerste week van maart 2011 plaatsvond, maar een concrete datum gaf u niet (CGVS, p. 16). Zo wist u zelfs niet op welke datum u het ziekenhuis verliet om naar uw schoonbroer in Karachi te gaan (CGVS, p. 3). Het is evenzeer erg opmerkelijk dat u tijdens uw eerste interview op DVZ nog stelde dat **uw vader en twee broers na de aanval van de taliban spoorloos waren** terwijl u op het CGVS stelde **dat zij overleden tijdens de aanval** (CGVS, p. 6 en CGVS Vragenlijst vraag 5). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid kan u enkel zeggen dat u op DVZ ook verklaard heeft dat ze toen stierven, wat echter niet blijkt uit het gehoorverslag dat u overigens voor akkoord ondertekende (CGVS p. 6). Ook over de taliban die uw vader bedreigden wist u bijzonder weinig te vertellen. U had het over ene Shaqil, een grote talibanleider van "Tehrike Taliban" (TTP). Andere talibanleden die met hem en voor hem werkten kende u niet. U kon zelfs geen enkele lokale talibanstrijder noemen, noch wist u wie uw huis aanviel (CGVS, p. 16, 17). U stelde dat u zelf ook gevaar liep omdat de taliban heel jullie familie wilden vermoorden. U vluchtte uit veiligheidsoverwegingen met de hulp van uw schoonbroer naar Karachi. Het is echter zeer opvallend dat u niet wist op welke datum of in welke periode u naar Karachi ging en dat u niet eens wist op welk adres u daar verbleef. U beweerde dat u uiteindelijk Karachi moest verlaten omdat de taliban naar u vroegen in Karachi. U wist niet welke taliban u zochten in Karachi (CGVS, p. 17). Dat de taliban u wel wisten te traceren in Karachi, maar u uiteindelijk niet vonden in Karachi nadat zij de nodige moeite namen om u te komen zoeken is opmerkelijk. U stelde dat het door de kleine straatjes en huizen kwam in Karachi en dat men nooit wist waar men uitkwam (CGVS, p. 18). Dit is uiteraard geen afdoende verklaring aangezien de taliban informeerde bij verschillende, voor u onbekende, burens (CGVS, p. 18).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. De documenten die u voorlegde betreffen de algemene veiligheidssituatie in uw regio, maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen in Pakistan (CGVS, p. 9, 10). U legde nog een medisch attest voor van een neurologisch onderzoek in België omdat u sinds de aanval door de taliban gezondheidsproblemen zou hebben (CGVS p. 3.) Dit toont slechts aan dat u onvrijwillige bewegingen maakt, maar doet geen uitspraak over de oorzaak. Dit medisch attest kan bovenstaande conclusie inzake uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Zoals hoger vermeld kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar hebt u het niet aannemelijk gemaakt op dit

ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde en opgeleide jongeman bent die naast Pashtu en Urdu ook Engels spreekt, zijn er geen redenen waarom u niet in een van de grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele ontheemden uit het noordwesten van Pakistan wonen. Bovendien hebt u ook familie wonen in Karachi die u al eerder zou hebben opgevangen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de taliban u kwamen zoeken in Karachi. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 Verzoeker voert in een enige middel de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/6/1, 57/7ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik gewag maakte van zijn verblijf in Londen. Wanneer op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevraagd naar zijn verschillende verblijfplaatsen stelde hij wel drie maanden in Londen te hebben verbleven van 3 oktober 2010 tot 19 december 2010 (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker in het bezit is geweest van een Pakistaans paspoort op naam van M. A. geboren op 30 november 1990 en dat hij met dit paspoort op 20 april 2010, 27 mei 2010 en op 24 augustus 2010 een studentenvisum heeft aangevraagd, en uiteindelijk ook heeft verkregen, voor het Verenigd Koninkrijk geldig tot 30 november 2011. Gevraagd waarom verzoeker nooit eerder vertelde over zijn visum en zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk stelde hij dat hij kort moest zijn en dat zij hem hier op de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar vroegen (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat er tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet expliciet gevraagd werd of hij ooit over een visum beschikt heeft. Verzoeker voegt hier aan toe dat hij niet gelogen heeft, daar hem enkel werd gevraagd of hij over een visum beschikt, hetgeen echter niet het geval was aangezien al zijn documenten vernietigd werden. De Raad stelt vast dat inderdaad niet gevraagd werd of verzoeker ooit in het bezit is geweest van een

visum; doch de Raad stelt eveneens vast dat verzoeker op de vraag met betrekking tot zijn adres, zijn adres weergeeft in Pakistan, en hierbij verduidelijkt dat hij daar heeft verbleven vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek naar België (stuk 17, verklaring, vraag 9). Minstens kan bijgevolg worden opgemerkt dat verzoeker zijn verblijf in Londen op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzwegen. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker ook over zijn visumaanvragen weinig correcte informatie kon geven. Zo stelde hij slechts eenmaal een visum te hebben aangevraagd en dit in juli 2010 (stuk 4, gehoorverslag, p. 10, 11). Uit de informatie van het UKBA is echter gebleken dat verzoeker reeds op 20 april 2010 een eerste maal een studentenvisum aanvraag en een tweede maal op 27 mei 2010. In beide gevallen werd dit hem geweigerd. Op 24 augustus 2010 ondernam verzoeker een derde poging en verkreeg hij uiteindelijk een studentenvisum (zie informatie UKBA). Verzoeker wist evenmin tot wanneer zijn visum geldig was (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Volgens de informatie verkregen van het UKBA was verzoekers visum nog tot 30 november 2011 geldig, terwijl hij zelf beweerde dat zijn visum na zijn terugkeer naar Pakistan op 19 december 2010 nog drie maanden geldig was (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Het is bijgevolg niet aannemelijk en uiterst bevreemdend dat verzoeker dermate gebrekkig op de hoogte is omtrent het document dat hem verblijfsrecht verschafte in een lidstaat van de Europese Unie, terwijl er meermaals pogingen ondernomen werden om een dergelijk visum te verkrijgen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn onwetendheid omtrent de visa aanvragen tracht te verklaren door te wijzen op het feit dat hij deze opeenvolgende aanvragen en de eenmalige goedkeuring steeds als een procedure voor één visumaanvraag heeft beschouwd, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een gekunstelde *post factum* verklaring is teneinde zijn eerdere verklaringen aannemelijk te laten lijken. Uit het gehoorverslag blijkt immers duidelijk dat verzoeker op de vraag hoeveel keer hij een visum aanvraag expliciet stelde dit eenmaal te hebben gedaan en zich slechts de ene keer kon herinneren dat hij met zijn vader mee ging en documenten afgaf (stuk 4, gehoorverslag, p. 5), niettegenstaande uit de informatie van UKBA blijkt dat er driemaal vingerafdrukken werden afgenomen. Dat verzoeker mogelijks onder druk stond om niet te "gooien" met dergelijke informatie, vanwege waarschuwingen dat asielinstanties dan erg wantrouwend zijn is slechts een hypothetische bewering, die geenszins objectief wordt gestaafd noch grondslag vindt in het administratief dossier. Ongeacht zijn leeftijd, kan worden verwacht dat verzoeker meewerkt. De medewerkingsplicht vereist dat verzoeker zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet volledig de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn aankomst in België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het afleggen van zijn eigen verklaringen. Ook wordt opgemerkt dat verzoeker omtrent het paspoort dat hem werd verstrekt tijdens zijn reis van Pakistan naar België nagenoeg niets kan vertellen. Zowel de nationaliteit, identiteitsgegevens in het paspoort en de kleur ervan zijn verzoeker onbekend (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Waar hij aangeeft dat hij het paspoort nooit heeft moeten gebruiken verschoont dit zijn onwetendheid niet. Overigens vereist het herkennen van de kleur van een dergelijk paspoort geen effectief gebruik. De Raad is van mening dat verzoeker geen afdoende verklaring noch verschoningsgrond biedt voor het afleggen van bovenstaande verklaringen.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het verzoekschrift een document voegt afkomstig van het ziekenhuis in Peshawar ter staving van zijn terugkeer naar Pakistan en ter terechtzitting een origineel exemplaar neerlegt. Het desbetreffende document vermeldt echter het volgende: *"This is to confirm the above mentioned patient was admitted here from Shabqadar Hospital on the 6th of March 2011"*. Hieruit blijkt dat verzoeker werd overgebracht van het "Shabqadar Hospital" naar het ziekenhuis in Peshawar. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens het gehoor verscheidene malen zijn verblijf in een ziekenhuis vermeld heeft en verklaarde met zijn moeder te hebben gesproken (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 6, 10), doch nergens aangeeft dat hij van het ziekenhuis in Shabqadar werd overgebracht naar het ziekenhuis in Peshawar. Ook verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot zijn reisroute dat hij van Shabqadar naar Karachi is gegaan. Verzoeker maakt geenszins melding van Peshawar (stuk 17, verklaring, punt 34). De Raad stelt tevens vast dat de opmerkingen die in dit document werden opgenomen niet geheel met elkaar in overeenstemming zijn. Zo wordt gesteld dat verzoeker werd *opgenomen op 6 maart 2011 en ontslagen werd op 24 april 2011*. Wat verder wordt dan weer gestipuleerd dat verzoeker gedurende *twee maanden* in het ziekenhuis verbleef, waarbij hij de helft van deze periode in een coma lag. De Raad stelt tevens vast dat het document wel ondertekend werd door iemand die het hoofd van de Dienst Neurologie zou zijn, doch diens naam wordt niet vermeld. Het is ten eerste bevreemdend dat het hoofd van de Dienst Neurologie zijn eigen naam niet zou vermelden op een dergelijk document. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de authenticiteit van het desbetreffende document waardoor het dan ook enige bewijswaarde ontbeert. Dit stuk kan bezwaarlijk als bewijs dienen voor verzoekers terugkeer naar Pakistan.

Voorts kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker koppelt de aanval op zijn huis immers aan de werkzaamheden van zijn vader. De Raad is van mening dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat zijn vader werkelijk actief was bij de 'Frontier Constabulary' en bleef bijgevolg ook erg algemeen betreffende zijn problemen in Pakistan met de taliban. Wanneer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd om wat meer informatie over zijn vaders activiteiten te geven, stelt de Raad vast dat verzoeker erg aan de oppervlakte bleef en initieel niet verder kwam dan te stellen dat mensen hem 'Naik' noemden, naar zijn rang in het leger (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Wat zijn vader precies deed in het kantoor waar hij iedere dag heen ging, bleek verzoeker aanvankelijk niet te weten. Evenmin kon hij iets concreet over het werk van zijn vader vertellen buiten het gegeven dat hij er elke dag naartoe ging (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Verzoeker verklaarde wel dat er in zijn kantoor veel mensen werkten die trainingen gaven aan nieuwe rekruten (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Wat later tijdens het gehoor stelde verzoeker dan weer wel dat zijn vader zelf trainingen gaf (stuk 4, gehoorverslag, p. 8) en voegt hij eraan toe dat hij ook deelnam aan de gevechten. Ook een concreet voorbeeld van een missie, een gevecht of militaire operatie waaraan zijn vader dan deel had genomen kon verzoeker niet geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9, 14, 15, 16). Veel meer dan algemeen te verwijzen naar de slechte omstandigheden in zijn regio en de activiteiten van de taliban kon verzoeker niet vertellen (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Wanneer nogmaals gevraagd om concrete voorbeelden te geven omtrent de gevechten antwoordde verzoeker *"Ik weet alleen dat hij voor verschillende dingen deed. Er waren gevechten in Ghalani, en Michani"* (stuk 4, gehoorverslag, p. 16). Andere officiële militaire rangen naast 'Naik' kende verzoeker evenmin (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Wanneer verzoeker gevraagd werd om zijn vaders uniform te beschrijven dat hij jarenlang en dagelijks droeg, kwam verzoeker niet verder dan dat het zwarte kledij was met badges op. Welke badges verzoekers vader op zijn uniform had, wist verzoeker echter niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Evenmin wist hij wie zijn vaders overste was (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Gelet op verzoekers gebrekkige kennis kan er geen geloof worden gehecht aan het profiel van zijn vader. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar de zaken die hij wel wist, dient te worden opgemerkt dat deze kennis geen afbreuk doet aan zijn onwetendheid omtrent voormelde andere cruciale aspecten omtrent het werk van zijn vader. Waar verzoeker aangeeft dat hij destijds 16 of 20 jaar was en dat zijn kennis voldoende is voor iemand van deze leeftijd, kan niet overtuigen. Het gaat hier niet over details, doch enkel omtrent algemene aspecten gerelateerd aan het werk van zijn vader. Zelfs al was verzoeker 16 jaar, dan nog kan worden verwacht dat hij desbetreffend vlotte, coherente en concrete verklaringen kan afleggen.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het door verzoeker voorgehouden profiel van zijn vader kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan verzoekers problemen met de taliban. Deze vloeien namelijk voort uit de werkzaamheden van zijn vader. Het feit dat verzoeker evenmin niet weet wie zijn vader bedreigde terwijl hij aangaf dat de problemen toch 4 à 4,5 maanden hebben geduurd (stuk 4, gehoorverslag, p. 16) en hij tijdens zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat zijn vader en twee broers na de aanval van de taliban verdwenen waren terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dat zij overleden tijdens de aanval (stuk 4, gehoorverslag, p. 6; stuk 17, vragenlijst, vraag 5) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij toch gesproken heeft over een grote talibanleider, wordt zijn onwetendheid omtrent de bedreigers van zijn vader geenszins verschoond. Verzoeker verklaarde dat hij op 19 december 2010 naar Pakistan is teruggekeerd (stuk 4, gehoorverslag, p. 4), dat het incident zich in maart 2011 heeft voorgedaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 3) en dat zijn vader voor het incident reeds gedurende 4 à 4,5 maanden problemen kende (stuk 4, gehoorverslag, p. 16). Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker voldoende tijd had om zich desbetreffend bij zijn vader te informeren. Dat het voor hem *"allemaal taliban is"* doet hier geen afbreuk aan. Het argument dat verzoeker in coma heeft gelegen en aan geheugenverlies lijdt, wordt geenszins objectief onderbouwd.

2.4. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal erkent dat verzoeker afkomst is uit een regio in Pakistan waar er een situatie heerst van willekeurig geweld. De commissaris-generaal oordeelt dat er, gezien verzoeker een gezonde en opgeleide jongeman is die naast Pashtou, Urdu ook Engels spreekt, geen redenen zijn om zich niet

te vestigen in een van de grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi, of Islamabad. De Raad stelt vast dat verzoeker een stuk neerlegde waaruit blijkt dat verzoeker gezien werd op raadpleging neurologie en waarbij werd vastgesteld dat verzoeker tic's en myocloniën vertoont over gans het lichaam. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. De Raad stelt vast dat verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, geen rekening hield met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, die afdoende blijken uit het stuk dat hij neerlegde waardoor het de Raad conform artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet ontbreekt aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of de hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad bevindt zich aldus niet in de mogelijkheid, middels de devolutieve werking van het beroep, om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4, § 2, c) en met toepassing van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet te beoordelen. Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient, voor wat betreft het luik inzake artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing van 31 juli 2013 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus weigert met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF